

tancar en una habitació a veure Operación Triunfo. Aquella nit, com gairebé totes, vàrem dormir poc.

El segon dia de la nostra estada a Madrid, ens dedicàrem a passejar pels carrers de la ciutat, sota una pluja poc intensa però molesta. Havent dinat repetírem el passeig com la tarda anterior, i com faríem la resta de tardes.

Aquella nit vàrem sortir tots plegats, però vam tornar d'hora a l'hostal perquè al dia següent s'havia de matinar.

El tercer dia ens esperava una visita al Museu del Prado, després de tot el matí allà, vam dinar cadascú per la seva banda i a la tarda de nou a voltar per la ciutat, especialment per la zona de les botigues, aquell dia ens dedicàrem a buscar els records de Madrid per la família.

La nit del tercer dia va ser la més especial; primer, funció de teatre: "5mujeres.com", un bon fart de riure, i després de pubs per la ciutat, o aquesta era la nostra intenció, ja que a l'entrar al primer bar, ens varen demanar l'edat i al veure que no teníem

18 anys ens van fer fora. Després de discutir una estona sobre si ho tornàvem a intentar o ens n'anàvem a l'hostal, vam tornar a l'hostal. Així, s'acabava la nostra expedició per la nit madrilenya.

L'últim dia, vam dormir més que la resta, i a mig matí vam arribar al Palacio de Oriente o Palacio Real.

Com tots els dies que ens vam estar a la capital, la pluja es va fer una pesada companya.

L'última tarda la vam passar fent les últimes compres per la família i per nosaltres.

Marxàvem amb moltes anècdotes, però sempre ens podia passar alguna cosa més.

Per arribar a l'estació de Chamartín havíem d'agafar el metro, i ens vam equivocar, i quan vam trobar el correcte, unes parades més lluny hi havia un accident, finalment vam agafar un tren de rodalies i, per fi, arribàrem a l'estació.

Durant tot el viatge en Moisés ens havia estat gravant, i a l'estació no va ser menys, a més celebràvem el nostre particular amic invisible, però li varen cridar

l'atenció, i ens vam quedar sense la imatge dels regals.

Per mala sort ens tocava tornar-nos a tancar en aquell tren miniatura, però aquest cop, segurament pel cansament, vam dormir tota la nit, en aquelles lliteres tan incòmodes.

A les 10 del matí i després de cinc dies, tornàvem a ser a l'estació de Girona, un altre cop els pares, i la família, però aquest cop, no hi havia nervis, hi havia esgotament i moltes coses que explicar. Per primer cop en una setmana el grup es separava. Les vacances de Nadal ens donarien temps per reposar, per revelar fotos i per preparar-nos per explicar, una vegada i una altra allò que ens havia passat a Madrid.

Allò que portàvem esperant mesos, ja havia passat, ens va saber a poc, però els records i les anècdotes es fan eternals.

Els alumnes de 2n de batxillerat, que un dia van decidir anar a Madrid.